

Нека се попитаме ние, които тукъ сме недоволни: способни ли сме да си признаемъ, че сме сторили нѣкому зло. . . Ние си знаемъ много хубаво вършеното, ама кръшкаме.

Бия, тъй я извършваме, че и предъ себе си ще се искараме прави. А то е, защото не сме порасли за онова, което Влайкинъ иска. Слушайте момчета, онова царство, за което говори Влайкинъ изисква не само да се премахнатъ причинитѣ, които съблазняватъ хората къмъ престѣпление, а ще трѣбва и ние да се загрижимъ за себе си да станемъ по-добри хора. Човѣщина ни трѣбве. А тя се добива, когато повечко се въздържаме отъ човѣшкитѣ слабости и повечи си даваме смѣтка за ежедневнитѣ си дѣла . . . Лесно е кога